

Ey Hafız Sen Söyle

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Temmuz 2022

Düşlerimin dibi tuttu, hafız: ben ki aşkla övünen ben ki sevginin kıblesinde yanıp sönen Şimal Yıldızı... Ah, hafız içim kıyıldı ansızın bir avuç şiir iyi gelecektir gecenin bir kör vakti yürekse kordan hecelerle iştiğal ve işte yetindiğimin resmidir anda saklı maruzatım ve beyanım ve çetrefilli yollardan saptığım o aydınlık...

Ey, hafız, sen söyle:

Mümkün mü gecenin karanlığını delmek?

Mümkün müdür duruşunu bozmadan yaşamak ve yaşatmak değerleri?

Değer addedilen ne var ne yok...

Dilemması yüreğin aşk öyle ki ateşten bir ok...

Cebelleştığım her gün ve gece itirafım evrene ve gün yüzlü bir seyyah olmanın arzusuyla asılı kaldığım şu gök kubbe.

Muradım mı?

Ya da mealim?

Hıçkırıklarım duyulmasın duyulsa bile bozuntuya vermiyorum ben ki dünün na'şında hala saklı tutabilirken anıları ve duyguları...

Bak geceye!

Bak gök kubbeye!

Defalarca şimşek çaktı evrenin kara gözlerinde ve işte aydınlandı yer gök mademki Rabbim, "ol" dedi bir kere...

Muadilim nedir hafız?

Müstesna olan kimdir ya da ne?

Muktedir olansa İlahi Güç ve geceye karışan yaşların karanlığı avutan nazım niyazım nasıl ki şah damarımdan yakın Mevla'm.

Sözcüklerim ve ben ve de sessizlik.

Miracım ve mizacım ve ruhumda saklı evrene sunduğum maruzatım.

İpekten teni mevsimin ve ısıtan Temmuz güneşi bense bakaya kaldım, hafız ve olduğum yerdeyim hali hazırda oysaki bir koşu kaç bin kere de yüreğimle tavaf etmişken evreni.

Sustum da bir ömür.

Kimine göre sus payı bir söylemdi yaşamak.

Defansı dünün, dilemması sözcüklerin ve kürediğim acılar.

Açısı olmayan bir pergelim ben belki de kırık bir açölçer gel gör ki acılarım ölçümsüz ruhum kaygılı yüreğimse severken nasıl da pervasız.

İç bükey bir aynaya hapsoldum ben.

İkramı gecenin bol hüzün.

Kıyısından dönmedim ben ölümün defalarca?

Anlatamam kimselere zaten sadece O'ndan isterim istedim de.
Gecenin sarmalında kat çıkışken acılara yaşım da yasım da dinmesi ve kolaçan ettiğim kadar sessizliği acıların çitkırıldım varlığında dönendim durdum ruhumun koridorlarında.
Geceydi dedim ya.
Gecelediğim bir ömür.
Allah geçinden versin ölümü andığım günbegün.
Huzurum ve inancım ve bitimsiz sevgim insanlara ikram ettiğim elbette Yaratandan dolayı her yaratılanı sevmekken vazgeçilmezim hatta cansız eşyaları bile hatta havayı suyu aldığım nefesi...
İnan ki mübalağa etmiyorum asla da abartmıyorum.
Ama daha da kötü şeyler olabilirdi dün gece ve kendime itiraz hakkımı kullandım bir kere daha ve eriştiğim Zühre Yıldızı göz kırptı bana gecenin karanlığın aydınlık kılan yıldırımınla şimşekler.
Rüzgârla hasbıhal ettim bir de kendimden fırar edemediğim.
İsyanını bastırdım yeniçerilerin ve itibar görmediğim kadar eksi-çeri miyim yoksa evrenin?
Engeller.
Engebeler.
Erdemli yüreğim.
Alımlı ve ılımlı ve bakir sözcüklerim.
Yandan çarklı ada vapuru ve bin bir edayla süzülen gölgeler.
Devasa bir hangar işte ruhum ve eşlik eden sözcüklerim.
Tenimde ay.
Tinimde iman gücü.
Terimse helal ve üşüten rüzgâra maruz kaldığım kadar daha da büyüyor acım belki de hapşırıp tüm mikropları diskalifiye ediyorum ama yetmiyor ama yetecek de illa ki çünkü ben sadece Rabbimden diliyorum bir ömür.
Ayan beyan yangınım ben: içimin haresi sözcüklerin kor ateşi yeltendiğimse güzel yarınlar yakardığım kadar Rabbime yanmanın verdiği huzurla büyüyen inancımınla pes etmeden de daim kılıyorum yolumu ve yolculuğumu.
Dün var bu gün yok lakin...
Islanan yollar ve akışkan sözcükler birbirine girdi ve işte rahmeti de kondurdum mu sayfaya güneş de açtı mı devamı geliyor hayatın da umudun da...
Bir nebze de olsa dokunmak yüreklere en büyük mutluluk hele ki Allah rızası için yaşamak ve yazmak yok mu?